

26. Den detta har skadat, här skabar jemväl
Förrådern af ilsta betagen;
Dert gief han, högt swor han, det gudlösa själ
Så plössligt wer aldrig bedragen. —
27. Den stjerne stöna af tygden fick mod:
Så himlen plör offusden skydda;
En Enka, så ädel, gudfruktig och god,
Den wärnlösa upplåt sin bydda.
28. Der wann hon en fristad, waraktig och säll,
Beskyddad för list och för wåda:
„Blif här, sode gumman, mitt tarfliga tjäll
Nog rymligt skall bli för oss båda.“
29. Jag hade en dotter — hon lefwer ej mer!
Jag del i min ensliga smärta;
Hwad fordom hon ägde, åt dig jag nu ger:
Min bydda, mitt bord och mitt hjerta.“
30. I wärnlösa Lärner wid slända och skm!
Flyn liemarn, i gillret ej snafwen!
Må hedern er alltid bli dyrbar och dm!
Men wänta ej warning från grafwen.
31. Wäl den, som ej löften af nidingen tror,
Men styr den beblomsrade snaran!
Ly sällan en hånaren, skyddande mor
Skall upptäcka sweket och faran.

Säljes i Bruzelii Bokhandel för 1 R. Banco.

U p s a l a ,
tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.

Warningen.

- Den unga Rosina war dygdig och skön,
Med arbete wann hon sin föda;
Gref Albert, till älskog, med suckar och bön,
Förgräfwes förspillde sin möda.
2. Wid dag och wid lampa hon sydde och spann,
Så trågen wid sömmen och garnet;
Dch Grefwen af brottlig begärelse brann,
Att fånga det wärnlösa barnet.
3. Dch öfslig war byddan, och wintern war kall,
Dch arbetet började tryta;
„Gif ja till min bön, sode Grefwen, så skall
Din armod i prakt sig förkyta.
4. För skön är din hand till så medosamt yagn,
Din kropp till så tarfliga kläder;
Din fot är så spåd, kom och åt i min wagn.“
Han talte för wind och för wäder.
5. Ja böner och löften, och heder, och hot
Att wäldsam sitt lifstråd förföra:
Allt, allt stod den dygdiga tappert emot;
Men Grefwen war lard att förföra.
6. „Må sköna Rosina,“ så föll nu hans tal,
„Wäl mig att så dygdig dig finne!
Jag pröfwat din heder, du äger mitt wäl;
Med wissel du blir min Grefwinna.“
7. „Din far war en Prestman, en Grefwe war min,
Men kärleken alla gör lika;
En lyx, sköna flicka, sitt mer ej och spinn,
Din brudgum dig aldrig skall swika.“
- No 594.

8. En ros på den dygdigas kinder rann opp,
Hon såg på den guldsmidde herre:
An nekade munnen, men blicken gaf hopp,
Ty skön war förbraren, deß wärre.
9. O! skrek han, min ängel, nu, nu är du fäst,
Och tryckte en ring på deß finger;
I morgon du hämtas med handbok och prest,
När det uti bönklockan ringer.
10. Och flickan hon war både sorgsen och säll,
En bårwande glädje hon fände;
Och ja fick Gref Albert och för'n det war quall
En brudskrud så dyrbar han fände.
11. När natten och stillheten började rå,
Hon stängde sitt lås och sin regel,
Och klädde den blomstrande brudskruden på,
Och såg sig ej mått i sin spegel.
12. Hon fäste det glitter på lockar och arm,
Hon fäste deß särstilla stycken;
Hon prydde sin snöhwita, blygsamma barm
Med perlor och ädlaste smycken.
13. Hon nämnde sin brudgum med ämmaste namn,
Så säll att deß ankomst förbida. —
Men hastigt — o himmel! der restes en hamn
I lifdråkten upp wid deß sida.
14. En dödsstråck i själen den smyckade for,
Deß anda den snart wille dämpa;
En is i des ådror — hon kände sin mor,
Hon kände deß flagliga stämman.
15. Med handen till warning ur svepnungen sträckt,
Hon sorgligt betraktade bruden:
„Olyckliga dotter! förrådige drägt,
O! ser du ej ormar i skruden.
16. Af lasterna bäddas din brudliga sång,
Och sweket skall brudfacklan bära;
En bok är din brudgum, hans utslädda brång
Är presten. — O! rädda din ära!“

17. Med affledshuld åtbörd och signande blick
Sågs wälnaden åter förswinna. —
Förstelnad stod dottern, och rimman förigick
För'n hon på sin sträck funde winna.
18. Der stod hon så blek utan stämman och ljud —
Men hastigt hon warningen lydde;
Slet af sig de smycken, den gåckande skrud,
Och fort som för lågorna flydde.
19. Men Albert på klockslaget, riktigt bestämdt,
Nu for med den sjelfgjorda presten,
Och lättfinnigt smådande war deras samt
Om denna förrådiga festen.
20. Edmilt smålog förbraren och stryptande fräckt:
„Den duswan är fast i min snara:
Hon wigfeln tror ärlig, hon tror för min slägt
Den hemlig ej länge skall wara.“
21. Han fortsfor: „Det fräket är menlöft och fromt,
Men swär war deß dygd mig att winna.“ —
Nu sökte han offret, men rummet war tomt,
Och lefwande lif ej att finna.
22. På golfwet de smycken han fringströdda fann,
För håpnad han fick ej fram ordet;
Den slämtande lampan än halfflocknad brann,
Wid den låg en handskrift på bordet.
23. „Förrådare!“ stod der, „din affigt är röjd,
Behåll dina nestliga slänker;
Men hämnden skall drabba, fast långsamt och dröjd,
Försätet och djefwulsta ränker.“
24. Nå har ni sett skotten, som hukar sig ner,
Och lägger sitt bja till kornet,
Men felar på hårsman, och swär då han ser
Sitt willbråd ur rotthåll på tornet?
25. Och har ni sett Alfwen, så wiss om sitt rof,
Re'n lammet med ögonen spisa,
Men, gnifla med tåndren och flur ta en tof,
När waksamma herdar sig wisa?